

samorost

1-25

studentský časopis Lesnické školy v Písku

ÚVODNÍ SLOVO

Vážení čtenáři,

s novým pololetím tu máme i nové číslo Samorostu. Chci hlavně poděkovat všem, kteří se podíleli svými články, obrázky a jinými příspěvky na minulém čísle. Patří jim velké díky.

Tímto chci opět vyzvat i Vás ostatní, abyste se nebáli a podělili se o své kreativní nápady, zážitky a poznatky. Protože náplní Samorostu je hlavně studentská tvorba, tak se snažíme, aby měl každý možnost se zapojit.

Doufám, že se Vám bude nové číslo líbit, přinese Vám spoustu nových poznatků a také poohlédnutí za zájmy Vašich spolužáků a učitelů.

Jana Svobodová

OBSAH ČÍSLA

Úvodní slovo / Jana Svobodová	2
Obsah	2
Ze života školy	
Lyžařský kurz / Anna Pavla Pavlicová	3
Expedice Píseckem / Kamila Šteklová	4
Téma čísla	
Trubačský ples Lesnické školy v Písku / David Vojta	5
Rozhovor	
Rozhovor s panem učitelem Milanem Vavříkem Jana Svobodová	8
Různé	
Ptačí hodinka / Aleš Svoboda, Dominik Kacerovský	12
Studentská tvorba	
Poezie Víta Nedvěda	13
Fotograf Martin Faltys	14
Poslední stránka	
Vyřezávání / Vojta Hubený	16

LYŽAŘSKÝ KURZ Anna Pavla Pavlicová

Začátkem února se naše škola vydala na lyžařský kurz do rakouského Seebodenu. Po pětihodinové cestě autobusem následovala večere a večerní program zaměřený na lyžařské vybavení a bezpečnost.

Každé ráno začínalo snídání formou švédských stolů, poté následoval přesun do lyžařského střediska. První den proběhlo rozdělení do tří skupin podle dovedností – začátečníci, pokročilí a velmi pokročilí. Každou skupinu vedl učitel, který se o nás staral po celý kurz.

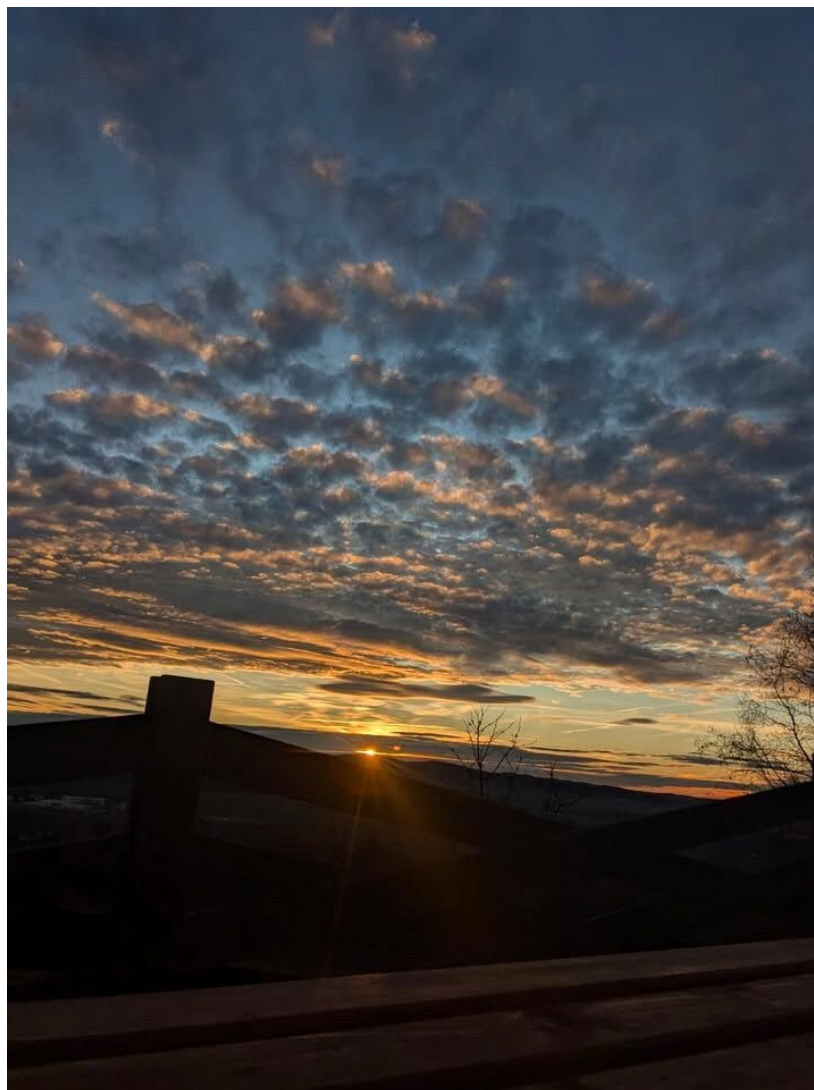

Dopoledne patřilo sjíždění různých sjezdovek, ve 12 hodin probíhal oběd v restauraci a poté lyžování pokračovalo do 16 hodin, kdy následoval návrat na ubytování.

Kurz přinesl nejen zlepšení lyžařských dovedností, ale i spoustu zábavy. Už teď se všichni těší na další podobnou akci!

EXPEDICE PÍSECKEM Kamila Šteklová

V pátek, první den naší expedice, jsme se sešli před budovou VOŠL a SLŠ Bedřicha Schwarzenberga v Písku. Po krátkém společném focení s DOFE vlajkou jsme si upravili batohy a vyrazili na cestu. Cíl byl jasný, dojít do skautské chaty. Dorazit ke skautské chatě se nám povedlo až k odpolednímu. Přijela nás zkontrolovat hodnotitelka expedice. Po krátké svačině, která se skládala z chlebů a páru paštik, jsme se vydali na focení západu slunce. Večer v chatě jsme si užili příjemnou atmosféru... rozdělali jsme oheň v krbu a kamínkách, opekli špekáčky a zahráli si karty. Poté jsme připravili ležení a chystali se na ráno. Den jsme zakončili spánkem, abychom nabrali síly na další den.

Sobota, druhý den, začala brzy ráno snídání v podobě míchaných vajíček. Po úklidu ležení jsme společně vyrazili na cestu ke kostelu sv. Jakuba, odkud bylo v plánu stihnout vyfotit východ slunce. Na kopci jsme strávili čas focením, doplňováním živin zase v podobě chlebů a paštik, prohlídkou hřbitova a čekáním na kontrolu od hodnotitele expedice. Po kontrole na nás čekala příjemná chůze. Dopoledne naší svačinou byl zas a znovu chléb s paštikami. Při svačině jsme si také všichni stihli dokonale prohlédnout památný buk. K obědu jsme si opekli klobásu. Po poledni jsme se vydali na poslední úsek cesty do cíle. Zde jsme se setkali s hodnotitelem expedice, stihli ještě pořídit poslední fotky a vyslechli si ústní zhodnocení naší expedice. Tím naše dobrodružství skončilo, ale zážitky zůstanou navždy s námi.

TRUBAČSKÝ PLES LESNICKÉ ŠKOLY V PÍSKU

Dne 8. února 2025 se v Kulturním domě města Písku uskutečnil dvanáctý ročník Trubačského plesu Lesnické školy v Písku. Kdo se účastnil plesu, ten se mohl těšit z tanečního orchestru Saturn, vystoupení mysliveckých trubačů, nočního společného zpívání a bohaté zvěřinové tomboly.

Otevření sálu proběhlo v 18,30 a za hodinu následovalo slavnostní zahájení mysliveckými trubači. Po zahájení se účastníci mohli zapojit do tradičního předtančení „Mazurky“ a zároveň si zakoupit lístky do tomboly. Součástí programu byl koncert trubačů, během něhož zazněly skladby z trubačského desatera, jako například: „Úlovky - Bažant a Černá“ od Antonína Dyka, „Jelen“ od Josefa Selementa. Hosté plesu si také mohli poslechnout další myslivecké skladby: „Zvěř směřuje k vodě“, „Kyrie“ z Hubertské mše a mimo jiné také „Finále“ z Hranické hubertské mše.

Trubači však nehráli pouze skladby myslivecké, ale také vybrané orchestrální skladby, konkrétně „Noc na Karlštejně“ nebo „Ať žijí duchové“. Po koncertu trubačů si účastníci mohli užívat volnou zábavu, tančit či navštívit bar.

V 23,00 proběhlo losování cen z hlavní tomboly. Pro výherce zde byly připraveny desítky kusů zvěřiny, konkrétně dvě muflonky, srnče, dvanáct divočáků, tři dančata, kolouch jelena siky, dva kolouchové jelena lesního a laň jelena lesního. Ti, kteří neměli štěstí v hlavní tombole, mohli v rámci zvěřinové tomboly vyhrát bažanty, kachny divoké, orebice či krocana divokého a mnoho dalších cen.

Od 23,45 proběhlo noční společné zpívání, během něhož si účastníci v doprovodu hry na lesnici zazpívali oblíbené písně, například: „Co jste hasiči“, „Na břehu Blanice“ a „Vysoký jalovec“. Po skončení nočního zpívání byl prostor pro volnou zábavu až do konce plesu.

Velké poděkování patří všem sponzorům, bez jejichž podpory by se tato akce nemohla uskutečnit. Dále děkujeme panu učiteli Ondřeji Koubkovi za veškerou organizaci plesu a také Petru Dražilovi, lektorovi trubačů Lesnické školy v Písku.

Třináctý ročník Trubačského plesu Lesnické školy v Písku se uskuteční 10. ledna 2026 opět v Kulturním domě města Písku. Všechny srdečně zveme a budeme se těšit na Vaši účast.

David Vojta

PŮJDU KAMKOLIV, JEN KDYŽ TO BUDE DOPŘEDU... aneb ROZHOVOR S PANEM UČITELEM MILANEM VAVŘÍKEM

Naše rozhovorové stránky tentokrát přináší povídání, které jsem vedla s panem učitelem Vavříkem o jeho cestovatelských zkušenostech.

Pane učiteli, protože o Vás je známo, že jste toho dost procestoval, bylo mi hned jasné, koho tentokrát vyzpovídám. Můžete nám prozradit, kde se ve Vás vzala ta vášeň navštěvovat cizí země? K cestování mě už ve věku mladším, než jste teď vy – čtenáři, přivedlo sbírání mincí a bankovek z celého světa. Na platidlech zobrazené památky mne už jako malého kluka fascinovaly a moc jsem toužil všechny ty vzdálené kouty planety navštívit a blíže poznat. Tehdy, na začátku 70. let minulého století, to ovšem bylo cestování jen prstem po mapě. Ale zase velká motivace zlepšovat se v angličtině při dopisování si s celým světem a taky nenásilně dostat do hlavy zeměpis. Když se k tomu mnohem později přidalo ještě pět let studia historie na VŠ, vznikl dobrý základ pro moje uvědomělé cestování – tedy rozhodně ne ve stylu současných Japonců: „je úterý, takže to musíme být v Benátkách, kdyby byla středa, jsme už v Káhiře.“

Kupujete si v cestovce zájezdy takzvaně „na klíč“, kde je program přesně stanoven, nebo se raději spoléháte sám na sebe? Pokud ano, do jaké míry improvizujete? Paradoxně, nebo možná právě proto, že sám externě už 28 let průvodcuji pro cestovní kanceláře, nejvíc nesnáším organizované cestování, když mám nařízeno kdy a kde být na odjezd do další destinace. I když současně chápnu, že při hromadných výjezdech to jinak ani nejde. Nejraději jsem svým pánem, kdy se mohu svobodně rozhodnout, kolik času kde strávím. A programově vyměňuji hvězdičky hotelů za hvězdy na noční obloze, třeba u nomádů v poušti. Každé mé cestě vždy předchází dlouhá a pečlivá příprava až do té míry, že „domorodce“ často překvapím takovými vědomostmi o jejich zemi a dějinách, že o tom sami až dosud neměli ani tušení. Má to obrovskou výhodu v tom, že pak pro mne udělají doslova nemožné a díky jejich ochotě a známostem se dostanu i do míst turistům běžně nepřístupných a vidím věci, které mi žádná cestovka v katalogu nemůže nabídnout.

O Vašem bytě prý plném suvenýrů se vyprávějí na škole zkazky. Co je na tom pravdy? No, faktem je, že kdybyste navštívili můj velký byt, tak z celkem devíti místností mám čtyři (podle kontinentů) plné suvenýrů z cest. Zlé jazyky a závistivci tomu přezdívali „muzeum,“ ale já mám ke každému dovezenému předmětu nějakou vzpomínku nebo příběh. Někdo má doma porcelánovou kýčovitou štvanici na jelena, já zase rituální masky, opiovou dýmku a opravdu už stovky dalších artefaktů. A návratem domů však žádná moje cesta nekončí; z každé země si zpracovávám alba fotografií a pohlednic, dříve i videozáznamy, takže si při tom užiju svou cestu ještě podruhé. A když se podívám na ty dovezené suvenýry, prostě nejde zapomenout na to viděné a prožité.

Kolik zemí jste vlastně procestoval? A máte nějaký žebříček Top ten? Až dosud se mi poštěstilo navštívit 70 zemí čtyř kontinentů; to číslo jsem „zakulatil“ o letošních Vánocích na Srí Lance a pevně doufám, že ještě není konečné. Nemám rád otázku: „Kde se Vám líbilo nejvíc?“ Kdyby tomu tak bylo, vzhledem k počtu mých výjezdů do Británie, kde jsem překonal těžko uvěřitelnou stovku návštěv, musel bych odpovědět, že „na ostrovech.“ Jenže právě naopak; nejvíc si cením cest, které už nikdy nezopakují. Mám na mysli třeba Jemen, o kterém jsem nedávno vyprávěl na klubovně Master Teamu. Dneska tam

řádí cholera a Islámský stát a už tehdy má cesta byla hodně dobrodružná, protože mě v pohoří Haráz málem zastřelili; moc nescházelo. Na každého muže v Jemenu včetně malých chlapců připadají tři kalašnikovы a horské kmeny, které neuznávají centrální vládu, řeší věci po svém. Nebo i kdybych teoreticky zopakoval svou cestu do Sýrie, už stejně neuvidím památky v tom stavu, jak jsem je ještě viděl; skvosty v Aleppu nebo Palmyře na seznamu UNESCO padly za obětí řádění islamistů, jejich kladivům a výbušnínám. A to jsou zážitky, které mi nikdo nikdy nemůže vzít.

Co si na cestách nejvíc užíváte? Má to vaše cestování taky nějakou odvrácenou stranu? Když jste byl náš třídní, tak jste nám často říkal, že v životě je vždycky něco za něco. Tak já si

odpověď rozložím na dvě části. Nejvíc mě baví dávat cestování a jednotlivé destinace do na první pohled nečekaných a překvapivých souvislostí. Třeba když jsem se v Londýně tolikrát pohyboval blízko 3 500 let starého egyptského obelisku „Kleopatřina jehla“, prostě jsem „musel“ vidět jeho „dvojče“ instalované v Central Parku v New Yorku. Mimocho-dem, vzhledem k mým návštěvám mnoha arabských zemí jsem měl

jako „potenciální nepřítel USA“ velké potíže získat americké vízum, nicméně po půl roce se to podařilo. Daň za návštěvu Velké čínské zdi a mauzolea Mao Ce-tunga zase spočívala ve sdílení tolika citlivých osobních údajů, že jsem se musel ponořit do historie naší rodiny docela hluboko. Zkrátka velmocí si každého na své území jen tak nevpuští...

Nějak jsme zamluvili, jestli máte nějakou Top ten z těch navštívených zemí. Tak určitě nikdy nezapomenu na svou návštěvu syrské vesnice Malula, což je jedna z posledních dvou na světě, kde se ještě mluví jazykem Ježíše Krista – aramejsky. Hodně úsilí mě stálo dostat se do kostelíka na rumunském ostrůvku, kde je nespíš pochován Vlad Tepes, alias hrabě Dracula. Legendární Jantarová komnata, Pokladnice v jordánské Petře známá z Indiana Jonese, poslední rozdělená metropole Evropy – kyperská Nikósie, křížácké hrady na Blízkém východě, tzv. Zeď nářků v Jeruzalémě, prohlídka Persepolis v současném Íránu nebo rychlovýtahem do Petronas Twin Towers v Malajsii, pyramida Chichen-Itzá v Mexiku, buddhistická svatyně Borobudur na Jávě, kopí osudu v tajemném arménském klášteře Geghard, tisíceleté libanonské cedry, pagody a „žirafí ženy“ v Myanmaru, „opiový trojúhelník“ na hranicích Laosu - to jsou telegraficky jen další střípky do mozaiky mých cestovatelských aktivit a nevšedních zážitků. Stačí? Ani nevím, jestli jich bylo deset. Klidně bych přidával, ale tolik místa v Samorostu nemáte.

A nejbližší cestovatelské plány? V době, kdy vyjde tento článek, bych už měl být zpátky z putování po Indii a začínám se intenzivně připravovat na podzimní návštěvu Kuvajtu, Bahrajnu a Saúdské Arábie, kde mám od svých přátel slíbeno, že mne, „nevěřícího psa,“ propašují ke Ka’abě do Mekky. Tak mi držte palce.

Máte pro nás cestovatelské začátečníky na závěr nějakou radu, nebo vzkaz? Pokud můžu radit, cestujte. Neuvěřitelně vám to rozšíří obzory, zdokonalíte se v cizím jazyce, a v neposlední řadě, když na vlastní oči uvidíte realitu, nebudete tolik podléhat mediální „masáži.“ Není nutné hned vyrazit do tak extrémních destinací, jako cestuji já; k tomu je lépe mít už nějaké zkušenosti. I v sousedních zemích je spousta zajímavých míst, která stojí za bližší prozkoumání; jen se o nich třeba tolik neví. No a někde se začít musí. Já osobně se řídím heslem viktoriánského cestovatele a objevitele Davida Livingstona „Půjdu kamkoli, jen když to bude vpřed.“ A i vám přeji hodně nezapomenutelných zážitků na cestách.

Děkuji za rozhovor. A budeme se těšit zase brzy na nějakou vaši besedu.

Rozhovor vedla Jana Svobodová

PTAČÍ HODINKA

Co je to Ptačí hodinka?

Program Ptačí hodinka spadá pod Českou společnost ornitologickou (ČSO). První oficiální Ptačí hodinka probíhala v lednu 2019. Je to tzv. vědecký výzkum, který má za úkol monitorovat biodiverzitu ptactva, především migrující a ohrožené druhy ptáků, na území České republiky. Podobný program uskutečňují i v zahraničí, např.: Nizozemí, USA, Velká Británie a další země. Česká společnost ornitologická také úzce spolupracuje s kolegy z Rakouska, Švýcarska, Slovenska, Srbska a Bavorska. Díky tomu se mohou porovnávat výsledky i z ostatních zemí.

Jak plnit Ptačí hodinku?

Spočívá to v tom, že si stoupnete na vámi zvolené místo, z kterého budete sledovat okolí a hlídat, jaký pták okolo vás proletí. Poté, co si najdete vhodné stanoviště na pozorování, si spustíte na stránce časovač na jednu hodinu. Pod časovačem se také nachází formulář, do kterého pak zapisujete ptáky, které jste za tu hodinu viděli. Posléze na vás vyskočí formulář, kde vyplníte důležité informace, jako jsou např.: jak vypadá vaše okolí, jestli ptáky vykrmujete a čím a co se ve vašem okolí nachází. Kdyby se vám náhodou povedlo a viděli byste stěhovavého nebo vzácného ptáka, zaznamenáte ho do systému a formulář by se vám neodeslal, tak se hlavně nelekejte, neboť vám maximálně do dvou dnů napíše na e-mail a budou po vás chtít víc informací o tom ptáku, který u nás na zimu není typický, např. fotku sluky lesní a popis prostředí, kde jste ji viděli.

*Aleš Svoboda, Dominik Kacerovský
foto Filip Wagner*

POEZIE VÍTA NEDVĚDA

Poznámka Duše I.

Dlouhý večer adventní
a já zas v srdci města.
Řeka tiše švitoří
a podél ní jde cesta.

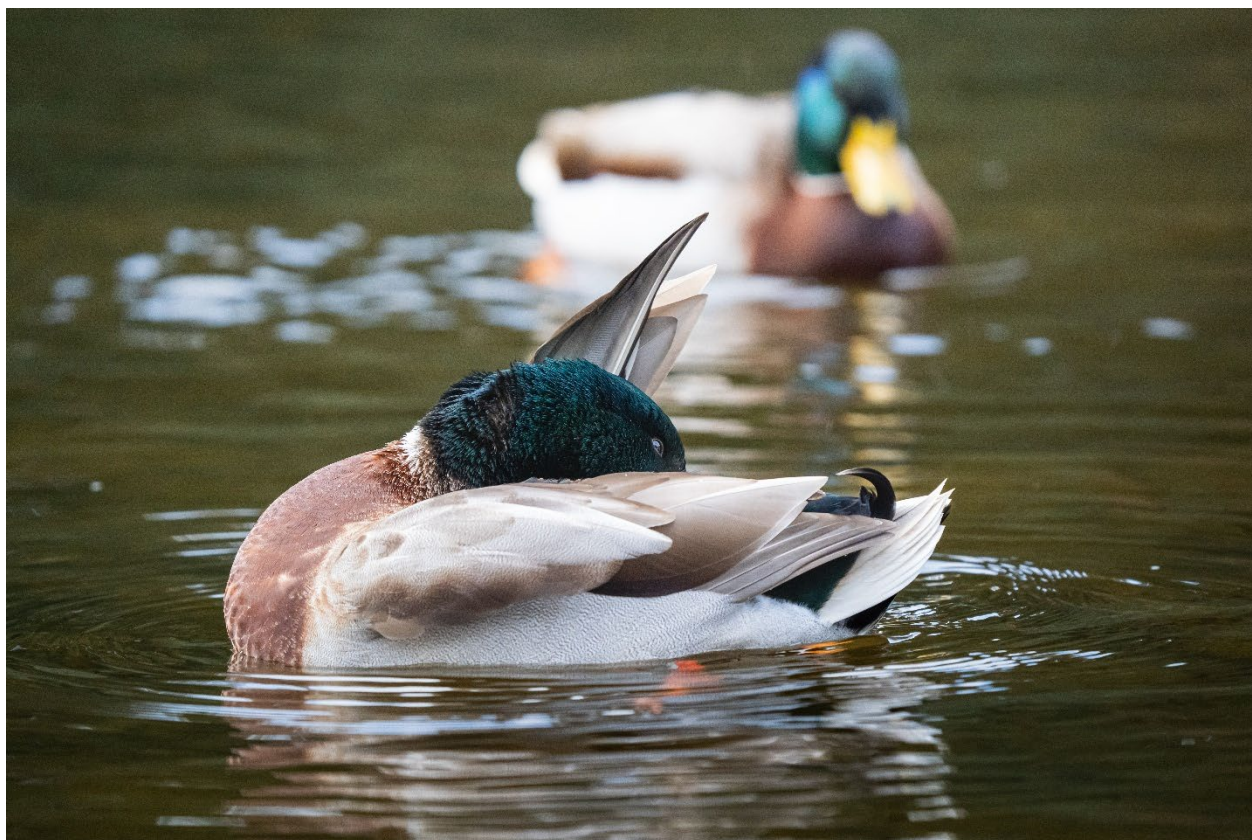
Po té cestě kráčí bytost,
kterou asi znám,
nebo aspoň v jejím těle
léta přebývám.

Nikdy nevím, na co myslí.
Já vím jen, co cítí.
Přijde jí, že tam, kde je,
je zachycená v síti.

Už se blíží!
Skoro chápe!
Že se hrozně mýlí.

Může jí to trvat věky,
nebo jenom chvíli.

FOTOGRAF MARTIN FALTYS

Vojta Hubený

© SAMOROST – studentský časopis Lesnické školy v Písku; číslo 1, rok 2025

Šéfredaktorka: Jana Svobodová

Podpora: mig

Autorem umělecké fotografie na titulní stránce je Martin Faltys. Fotografie v časopise jsou autorskými díly žáků, absolventů a zaměstnanců školy.